

[Stinus.]

gerne. Dette kan der kun være grund til at glæde sig over, men der kan samtidig være grund til at fremføre et par ønsker. Dels at Danmark, og det vil i første række sige vor faste FN-mission i New York, for alvor vil være i stand til at spille en rolle i de her nævnte udvalg. Vi skal ikke alene deltage i møderne, men må også fremsætte konkrete forslag og ideer. Dels at folketinget og den danske offentlighed løbende må blive holdt underrettet om, hvad der foregår, og hvad Danmark foretager sig i disse udvalg. Kun derved kan interessen for vor indsats i De Forenede Nationer holdes fangen.

Gert Petersen: Der er den vanskelighed ved disse udenrigspolitiske debatter, at vi skal hele møllen rundt, hele jordkloden rundt. Der er mange ting at tage fat på, der ligger en lang række problemer, og jeg tror, at det er umuligt at klare alle disse problemer blot i det beskedne omfang, som vi plejer, på så kort tid. Jeg synes, det er prisværdigt, at udenrigsministeren selv i sit oplæg har begrænset sig til nogle enkelte spørgsmål. Jeg vil følge eksemplet og endda begrænse mig til endnu færre af problemerne.

Jeg finder ikke nogen større anledning til at komme ind på de spørgsmål, hvor jeg er lige ved at være nogenlunde enig i oplægget — det gælder f. eks. sådan noget som analysen af Mellemøsten — eller de spørgsmål, hvor det er yderst begrænset, hvad Danmark kan gøre. Vi kunne naturligvis godt få megen tid til at gå med at gennemanalysere politiske situationer alle mulige steder i verden for hinanden her, men det fører nok ikke til så forfærdelig meget. Det må være dér, hvor spørgsmål om Danmarks rolle kommer ind i billedet, at vi især må gå i gang med opgaverne.

Der er to hovedpunkter, jeg især vil gøre noget ud af her. Det ene er det centraleuropæiske, dvs. det tyske spørgsmål, og det andet er spørgsmålet om Sydøstasien. Men forinden vil jeg dog lige sige, da udenrigsministeren har bragt markedspolitikken ind i debatten, at jeg naturligvis er ganske uenig med ham i den analyse, som er givet her. Jeg mener ikke, at der ligger noget som helst beroligende i, at Davignonrapporten om det egentlige udenrigspolitiske samarbejde ikke går særlig vidt, i hvert fald sådan

for de nærmere år, for det vigtigste er de økonomiske beslutninger, som er taget, og som, hvad der jo erkendes i beretningen fra udenrigsministeren, har en central politisk betydning og en række politiske konsekvenser. Jeg er helt overbevist om, at hvis disse økonomiske beslutninger, både de tidligere og især dem, der er taget her den 9. februar, da Wernerrapporten blev omsat i beslutningsform, føres ud i livet, så skabes der en statsdannelse, et statsforbund, hvori de små stater vil have meget svært ved at bevare den nationale identitet, som udenrigsministeren også ønskede at bevare. De vil under alle omstændigheder miste deres nationale suverænitet, hvad jeg slet ikke er sikker på at de store stater vil gøre. Jeg tror såmænd gerne, at Frankrig vogter over suveræniteten, og jeg tror også, at Storbritannien vogter over suveræniteten, men jeg tror bare, at Frankrig først og fremmest vogter over fransk suverænitet og Storbritannien over britisk suverænitet. Jeg har mine meget stærke tvivl om, hvorvidt det er vores suverænitet, de vil vogte over. Så meget om det.

Så er der hele det europæiske sikkerhedsspørgsmål. Her har man i årevis haft den opfattelse — og den skimtes også i den analyse af sikkerhedspolitikken, som er udgivet på udenrigsministeriets foranstaltning, selv om jeg synes, at der dér allerede anes en polemik imod den — at politisk status quo i Europa ville cementere de militære blokdan- nelser og ville føre til en mere eller mindre skærpet militærpolitisk situation. Det er en opfattelse, som jeg hele tiden har anset for at være helt forkert, og jeg synes, at blot de begrænsede træk, som er gjort inden for det sidste års tid bl. a. fra den nye vesttyske regerings side, vidner om, at hvis man vil frem til afspænding i Europa, kan det kun ske netop på basis af anerkendelse af politisk-geografisk status quo. Man kunne måske udtrykke det på den måde — det er paradoksalt — at netop anerkendelsen af politisk-geografisk status quo, altså grænse- dragningen i Europa efter den anden verdenskrig, vil føre til afspænding, fordi denne anerkendelse vil skabe den fornødne tryk- hed eller i hvert fald et langt større mål af tryk- hed, end tilfældet er i dag, for alle de implicerede stater og især for nyoprettede stater med det resultat, at de med større sikkerhed kan gå til forhandlingsbordet og